

thương sinh đi tàu suýt :

**Thuyết pháp không phải là «đù ỏa, bá ngo» nhau.
Nhờ các thầy một tí. Vừa vừa thôi.**

CON ONG

tuần báo phóng sự đời lập ra rít

7

từ 24-11

đến 1-12-67

5 tí

CỬA TIỆM 101 VÕ TÁNH SAIGON

Chủ tiệm MINH VÕ

Đầu bếp THƯƠNG SINH

ÔNG NÓI VÀ ÔNG NGHE 91.905

60'67

cái nhà là nhà của ta... vũ khúc rồng rắn.. gia đình trị!!!

**hãy ngừng
tiếng khóc**

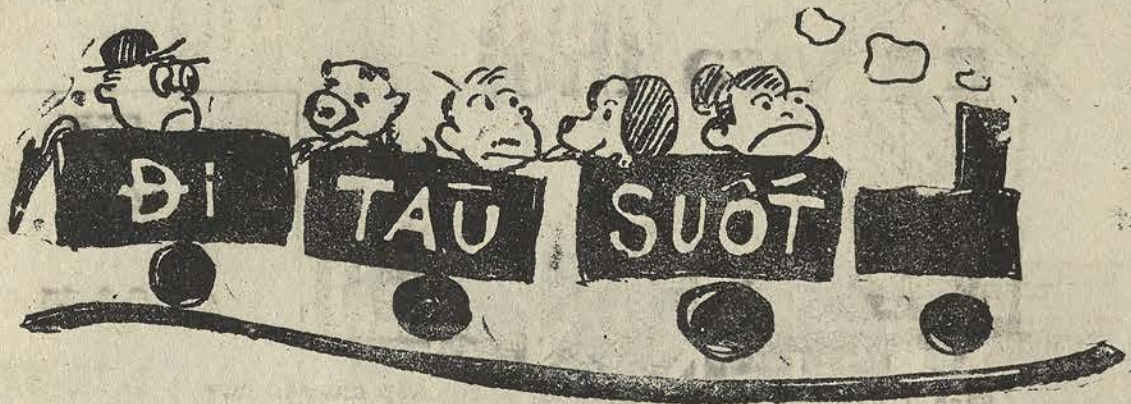

Chiến tranh nào cũng phải đưa tới Hòa Bình. Đưa tới bằng cách nào là công việc của nhà lãnh đạo, của các lực lượng hữu trách. Tuy nhiên, Hòa Bình không thể có được khi xã hội đang bị băng hoại.

Từ bao năm nay, một số nhà văn nghệ, nhất là các nhạc sĩ, thi sĩ đã than khóc dữ dội cho Hòa Bình. Họ khóc lè nhè, khóc suốt mướt, khóc tí ti... với một giọng điệu làm não lòng người đau khổ, làm tiêu tán chí khí tranh đấu của thanh niên.

Có bao giờ chỉ khóc mà nước còn được không? Có bao giờ chỉ rên xiết mà dân tộc hùng mạnh được không? «Khóc nhục, rên hèn, van yếu đuối... và đại khờ là một lũ người câm!!!» Khóc đã đành là nhục. Rên xiết rõ là hèn. Van xin lại càng thêm bản thủ. Nhất là thái độ cam nín một cách tiêu cực lại gián tiếp khuyến khích, thúc giục bọn bất lương tăng gia phá hoại và vô tình thỏa hiệp với tội ác.

Xin hãy ngừng lại tất cả. Xin hãy nhường chỗ cho nụ cười. Có thể là nụ cười vỡ cả trăng sao của con người đau khổ cùng tột. Càng đau khổ càng phấn đấu, phấn đấu với tinh thần lạc quan cách mệnh. Mọi sự phải sụp đổ dưới sinh khí của tiếng cười. Hòa bình không thể tới trên vai của người chỉ biết gục xuống.

**CUỘC THẢO LUẬN GAY
GO GIỮA MA CẠO
PHÒNG TÍCH VÀ HAI
KIẾM SĨ LIỄU MINH HỘ
GIÁC KHÔNG THỂ ĐƯỢC
CÁC THẦY ĐÙ OÁ BẢ
NGỌ NHAU KHIẾP QUÁ
TRANH ĐẤU KHÁC VỚI
CHỮ BÓI NHỜ CÁC
THẦY MỘT TÍ**

Ma Cáo lên toa hạng nhất. Bấy giờ, nhà sư phi thường Thích Trí Quang đang đọc một cuốn tiểu thuyết thuộc loại tư tưởng... khêu một trời. Ông liệng sách xuống sàn toa, lầm bầm:

— Rắc rối quá, tôi không chịu nổi cái thứ văn chương này.

Thượng Tọa mới chịu nói?

Đại đức Thích Hộ Giác hỏi:

— Bạch Thượng tọa, theo

Thượng tọa văn chương nào

Nhà sư phi thường Trí Quang

đáp:

— Văn chương trong sáng,

giản dị và mơ màng như ca dao.

Tiếng sáo diều miền Bắc mới là

thứ văn nghệ dân tộc.

Đại đức Hộ Giác đưa tờ Chánh Đạo cho Thượng tọa Trí Quang:

— Còn văn chương trang 3 nhật báo của tôi, thượng tọa nghĩ sao?

— Nhảm nhí, sai «gờ ra me», sai «véc bô» và «phốt do to gờ ráp» nhiều quá. Câu viết lại bất thành cú. Không có «xanh tắc» con mẹ gì cả. Tư tưởng rỗng tuếch, ái tình hạ cấp.

Nhà chủ nhiệm nhật báo Chánh Đạo Ngô Bửu Đạt tức Đại đức Thích Hộ Giác có vẻ hơi buồn. Từ ngày bỏ Thượng tọa Thích Tâm Châu, bỏ ngôi vị «em út» của nhà sư Tâm Châu, về thân phục nhóm Ấn Quang, đây là lần đầu tiên, nhà sư đẹp trai, răng trắng bóng làm ngày ngất nhiều em gái (Mô phạm, đừng yêu đại đức. Ôi tu! Bối phúc, tình là giấy oan. Phải tu Đại đức mà chỉ nên yêu chiếc áo cà sa khoác trên mình Đại đức để hở cả một cánh tay đầy sinh lực vì được «vũ» bằng nho, táo, cam Huế Kỳ do các nhà bà nhà giàu

★ THƯƠNG SINH

kích dăng) bị «xếp» giảng cho một phát vào tâm huyết. Nhà Chủ nhiệm Bửu Đạt (diễn nôm thi Bửu Đạt có nghĩa là chiêm được của quý), người đã... bửu đạt vô số vinh quang trên cõi đời này nghiêng tăng ken kết. Y hệt Người nghiêng rặng chữ bói Căn Lạc ác ôn, chữ bói tập đoàn Trần Văn Hươc — Trần Văn Văn. Khi Người nghiêng rặng như vậy, người quên bém nó mất ý nghĩa hi xa từ bi của Phật Tồ. Người hung hãn đã đảo như một thứ sư hồ mang trong truyện kiếm hiệp, vung dao chém loạn và không biết sót thương ai. Chẳng biết, lúc mà những nữ Phật tử thơm như mít gần người, cười tít mắt, Người có quên tham sân si? Đó là niềm bí mật cơ hồ niềm bí mật dưới đáy biển.

Đại đức Thích Hộ Giác, tuy có bị nhóm Việt Nam Quốc Tự in rõ nề ô nói này nói nọ về cuộc đời ái tình và sự nghiệp nhưng niềm bí mật của Người vẫn cứ bí mật. Cái sự in rõ nề ô tổ cáo nhau, bói bần nhau nó đã trở thành trò hề. Hóa cho

nên, nhóm An Quang «đánh» nhóm Việt Nam Quốc Tự rất thể thâm trong những tờ rõ nề ô, xét ra cũng chẳng đi tới đâu. Phải chờ kiện tướng Thích Liễu Thăng ấy quên—Thích Liễu Minh thuyết pháp, phóng chương mồm vào địch thủ Thích Tâm Châu, cuộc luận vô tiền chiếm Thiếu Lâm Viện Hóa Đạo mới gay go, quyết liệt.

Trên nhật báo Chánh Đạo của nhà chủ nhiệm Ngô Bửu Đạt tức Đại đức Thích Hộ Giác, mấy tuần nay đều có «chửi» Thích Tâm Châu của Thích Liễu Minh. Chánh Đạo mất bố nó ý nghĩa của chánh đạo. Một tờ báo được coi là tờ báo nhà Phật mà lại cái trò chửi bới ư? Không, Chánh đạo không nên cướp nghề chửi bới để tiện của Ma Cáo, Phòng Tích, Phong Ngựa. Đại Đức Thích Hộ Giác khác với Ma Cáo. Tiếc thay, ông đã chửi người ông gần gũi ngày xưa, lợi dụng cơ quan ngôn luận để phi báng một «chức sắc» trong Giáo Hội Phật Giáo Giao Chi. Phật tử chúng tôi đây cóc chịu nổi. Ôi, Phật giáo ở Việt Nam! Người bệnh ốm o ngót trăm năm, vừa lành bệnh, chập chững đi được vài năm lại bị sốt tê liệt. Hãy mở mắt nhìn vào Thượng tọa. Thấy gì không, Hộ Giác, Liễu Minh, Tâm Châu, Trí Quang? Các thầy phân hóa, chửi bới nhau, tranh giành nhau vì tự ái nhen nên Phật Giáo suy đồi, ngắt ngư con tâu đi. Đến nỗi, không một liên danh Phật giáo nào men vào Thượng tọa nổi.

Thầy Tâm Châu bảo không muốn làm chanh cho thầy Trí Quang vắt. Thầy Thiện Minh bảo Tâm Châu phá mình. Và, hôm nay, thầy Liễu

Minh «bá ngo» Thầy Tâm Châu trên trang nhất báo Chánh Đạo của thầy Hộ Giác. Bên Thiên Chúa Giáo họ có «mọc xà lù» nhau như chúng ta đâu. Không đồng ý với nhau, họ «phá» nhau như phá núi để tìm ra lẽ phải. Họ không căm thù nhau, chửi Lối nhau, muốn ăn sống nuốt tươi nhau, dọa xua quân tiến chiếm trụ sở của nhau như bên Phật Giáo ta. Các thầy đã khiến Phật tử chúng con ngượng ngùng, khóc dở, mếu dở. Bấy giờ các thầy muốn gì nữa! Không kết hợp với nhau rồi thì rời nhau, mỗi thầy một chùa, rán tu cho thành chánh quả. Còn cái lớp chúng sinh khổ nạn tội con đây, các thầy hãy bỏ bê chúng con. Đã có Phật Tồ sót thương chúng con. Đạo của ta nằm trong bốt tiếng «sắc sắc không không». Có không, không có. Con, Phật tử Thương Sinh nghĩ, rằng cần chi phải phô trương thanh thế, phải phát cờ dấy động, xuống đường chạy như vịt và quả quyết Phật Giáo chiếm tám mươi năm phần trăm dân số ở Giao Chi này. Các thầy cứ hăm hè nhau, cứ chửi bới nhau là «giáo gian», con sợ, nay mai, các thầy sẽ lâm vào con đường đói rách! Các thầy lo chửi bới nhau, «Chầy kinh tiêu để xuống không đấm, Trạng hạt vãi lán đếm lại đeo», nhất định cảnh tượng Ấn Quang hay Việt Nam Quốc Tự sẽ thế lương như cảnh tượng chùa Trần Quốc dưới đôi mắt của nữ sĩ Đoàn thị Điểm (có người bảo của Hồ Xuân Hương).

Khi nhà chủ nhiệm Ngô Bửu Đạt tức Đại Đức Thích Hộ Giác đứng «mơ màng» suy nghĩ câu nhận xét tiểu thuyết trang 3 ở báo Chánh Đạo của nhà

NGUYỄN VĂN HẢI (Vùng Tàu).— Bạn «ăn phải cái gì» mà lại nghĩ rằng Con Ong là thứ «trăm hoa đua nở ngoài Bắc». Đừng rón, bỏ tèo. Miền Nam không có cái trò «cóm» văn nghệ đâu. Thăng hoặc có vài đũa thì chúng nó cũng chỉ là những thăng hạng bét. Vậy thì cứ viết đi, đừng sợ biến thành cụ Phan Khôi.

TRẦN VĂN (Kiên Giang).— Yên chí lớn, ông bạn. Khi nào Con Ong biến thành ong bầu thì nó sẽ gây mặt biển dâng cho bạn đọc. Chứ nhất định không phải là mặt ngọt hót chế độ. Cám ơn bạn đã khuyến khích.

LÊ NAM (Long Xuyên).—

Vâng xin bạn cứ cho nhiều tài liệu về «con Thu». Chúng tôi sẽ đăng. Không phải đã kích một con dơi. Đồng ý. Nhưng cho quốc dân biết trong Hạ tà đầy đủ rơm rác của xã hội.

PHẠM THỂ MINH (Quảng Ngãi).— Thưa bạn, như vậy đã quá nhiều. Ta nên quên vụ ấy đi như quên một trận dịch đã qua Quảng Ngãi. Thân mến.

LÊ VIẾT TRIỀU (KBC 4277).— Cám ơn bạn đã «ban» cho vài lời khen. Hiện tại, kiểm duyệt đã bãi bỏ. Báo chí Giao Chi chưa đi đưa ma «Bà chị» nhưng khóc với nước mắt rồi. Vì thế, bạn nên cho những bài mạnh hơn. Đánh chương nào phải ra rít chương ấy mới được. Kính.

TRẦN HOÀI ĐỨC (Phú Nhuận).— Dương Hùng Cường vì viết thư cho ông toàn quyền Bunker mà bị phạt 15 củ. Nguyễn Đình Thiệu, nếu không «điền tràn», cũng suýt bị 15 củ về cái tội dâm đã những anh lên lon nhờ x oa mà chược với các ông lớn. Vậy đề bạn rõ, chúng tôi đã có thành tích. Riêng bản báo chủ bút mấy hôm nay đang bị mấy ông xứ Quảng hỏi thăm. Hình như

đặt một vài vết sẹo. Bạn mong chích nữa đề sập tiệm à? Nhờ bạn một tí. Phần nào thôi chứ.

RỒNG MÚA (Pleiku).— Không gọi bạn là rồng lộn như bạn ký dưới bài thơ đầu. Thư tha thiết lắm. Nhưng bạn coi thường T.S. quá. Hần đầu phải là hạng người thích đi cạnh các quan lớn. T.S. bỏ ý định vào không quân rồi. Vì Dương Hùng Cường bị 15 củ. Hần đã nộp đơn xin vào lính thủy đánh bộ. Rành bạn cứ viết cho Con Ong. Bài thơ trữ danh lắm. Chỉ tiếc diễn tả cái cảnh bần hàn của lính, người ta lại bảo bạn nhục mạ quân đội và tặng bạn 15 củ thì đau khổ cho bạn. Nên đành tạm.. chưa cho đăng.

Bạn PHẠM VĂN THỰC (Saigon).— Cái vụ đường xá, cầu cống nói mãi mãi mồm quá. Nghe đầu cuối năm người ta lại dư một ngân sách hàng trăm triệu đểch dùng đến. Thế mới khiếp. Mỗi lần sụp ò gà xong mà còn an toàn, bạn chịu khó hát bài: «Ôi những nẻo đường Việt Nam» cho đỡ tức vậy.

Em THUY HÒA (Saigon).— Mô phật! Bì giờ mà em nhớ

các anh «cố vấn» cho là nên theo thầy nào thì các anh cũng cứng họng. Các thầy chửi nhau vung tăn tăn, chương mô kinh kệ chắc mồm meo bô nó hết rồi. Đã chắc gì Phật còn dám ngồi lại chùa. Có khi ngài đã khấn gói gió đưa tăn cư từ khuya cho đỡ điếc tai rồi. Em chịu khó... chờ ngày mai trời lại sạch sẽ vậy. Rất thông cảm nỗi khổ của một Phật tử bơ vơ như em. Bài thơ kêu gọi, lay cả hai phe của em không đăng được. Các đảng tối cao đâu có chịu nghe ai.

CẢ NGỒ.— Cụ chích tồng quát như thế chúng nó đâu có đau. Phải kiếm đích danh một con mọt nào rồi đốt một phát chết thôi. Tội sâu dân một nước thường có tình thần mặt trời, trán bóng, lì lợm ghê gớm. Nghĩa là nếu cụ chửi «đồ ăn bần» thì chúng nó nghĩ ngay: «Ồ! Thăng khôn nào bị chửi đây nhỉ, đểch phải ông!» Mong cụ thăng tay hơn, Mến.

V.L.— Rất cảm động khi đọc hai bài thơ của bạn. Tòa soạn đang chuẩn bị đánh một chương lớn về vấn đề đó. Còn phải xem tự do ngôn luận có khả là một

cái bánh nhai được không đã. Thông cảm.

Bạn N.V.B (Biên Hòa).— Rắc khoai lồi phản ứng cứng rắn và chính xác của bạn. Đề một bài báo bớt tính cách riêng tư, tòa soạn đang sưu tầm những trường hợp tương tự. Khi tạm đủ sẽ thân tặng người anh em nước bạn đồng minh một cục sà phòng đen về cái tư cách bằng nháng, đu đăng của họ.

BẢNG GIANG (Huế).— Bài thơ của bạn còn có vẻ Ong mặt đây. Với những điều mắt thấy, tai nghe ghi trong thư, bạn có thể đốt, chích mạnh hơn nhiều. Mong những bài khác của bạn.

VĂN THANH.— Thơ em có hy vọng tiến xa trong làng chữ bói. Gắng lên!

NGỌC CÀM.— Bạn cứ gửi thư cho tờ báo đó và là than phiền. Chúng tôi không tiện lên tiếng trong trường hợp này vì mỗi báo có quyền tổ lập trường, kể cả thứ lập trường lão luyện và rất thối. Tuy nhiên, xin nói riêng rằng chúng tôi rất đồng ý với bạn.

Tác giả các bài: **ĐI TRUNG TÂM 3, NHÀ VÉ THÂM MỸ:** Xin gửi cho các tác phẩm khác.

sứ phi thường Thích Trí Quang thì Ma Cao và Phòng Tích mở cửa toa hàng nhất bước vào.

— Bạch chư Thượng tọa Đại đức. Nam mô a di đà phật.

Ma Cao tấn công trước...

Nhà sư đeo kính đen lên tiếng:

— Có tôi đây.

— Thượng tọa lấy tài liệu ở đâu mà bảo «Hoàng Quỳnh làm thì ông cố đạo Thanh ở Khánh Hội phá». ? Bây giờ, hai ông cố này thanh minh tùm lum, thượng tọa nghĩ sao?

Thượng tọa Thiện Minh lắc đầu, chán nản:

— Thực sự thì họ phá nhau. Nhưng họ bảo họ không phá nhau tới nghĩ sao bây giờ?

— Thượng tọa có hiểu rằng, các ngài chơi nhau, phật tử chúng tôi ở vào cái thế ruồi muỗi không?

— Anh bảo bọn tôi là trâu bò hả?

— Chả dám, chả dám. Ma Cao này chỉ mượn hình ảnh của tục ngữ. Than ôi, mới nói động tới lòng chân thầy một tí, thầy đã nổi sùng. Hèn chi thầy không «phích» bên Việt Nam Quốc Tự.

Bây giờ, Đại đức Thích Hộ Giác đang đau lòng vì câu phê bình xác đáng của Thượng tọa Trí Quang về báo mình «tư tưởng rỗng tuếch, ái tình hạ cấp». Thế mà cũng in mỗi số 100 ngàn tờ thì có lạ không thưa chú. Thấy Ma Cao «nói thật, nói thẳng», Hộ Giác đến... «thuyết pháp»:

— Chú mày là giáo gian!

Ma Cao vỗ ngực:

— Tôi là giáo gian?

Hắn mỉa mai:

— Ôi, mọi người sẽ là giáo gian nếu dám chống phe Ân Quang. Xin nói đề Đại đức rõ, tôi là Ma Cao. Tôi không làm tay sai cho chính quyền. Tôi cóc bệnh phe Việt Nam Quốc Tự cũng không hoan hô phe Ân Quang. Đại đức nên ăn nói cần thận. Đây là toa hàng nhất chuyến tàu suốt, không phải là chùa Ân Quang. Tôi có thể xử đối thầy như xử đối bọn chính khứa nham nhở. Thầy đừng làm tăng.

Đại đức Thích Liễu Minh hỏi:

— Hai chú muốn ta ghép tên với Lâm Châu trong một quần thuyết pháp không?

Phòng Tích cười:

— Thầy thuyết pháp đỡ bỏ mẹ đi ấy.

Tôi cóc cần biết sự tranh đấu của các thầy đúng hay sai. Nhưng tranh đấu khác với chửi bới. Ta đừng mượn hai tiếng thuyết pháp để xía vào những việc bầu cử gian lận hay chửi bới kẻ thù một cách hạ cấp. Tôi hỏi thầy chứ thầy thuyết pháp... chửi phe Việt Nam Quốc Tự, Việt Nam Quốc Tự cũng thuyết pháp... chửi lại phe Ân Quang, ai xấu hơn? Các thầy lấy làm hả hê, vinh hạnh chứ phật tử chúng tôi cúi gằm mặt không dám nhìn ai. Các thầy dứt bỏ mẹ đi ấy. Thời cực thịnh của Phật Giáo ta là thời nhà Lý. Mà Phật Giáo có cần Hiến chương hiến chung gì đâu. Trải qua bao thế kỷ, đũa nào dám nói nó đã chân đường tiến hóa của Phật Giáo. Các thầy để cái kỹ thuật tổ chức của Tây phương nó làm mờ mắt. Tại sao cứ phải đưa

(Xem tiếp trang 4)

Dương Hùng Cường

Hôm qua, anh chờ chị trên chiếc xe hai bánh, phom phom dạo chơi trên một con đường Saigon thì chú ngồi trên một chiếc xích lô máy, lúc đi ngang qua anh chị, chú đã thò tay sờ mông chị một phát. Chị mắng theo: «Ồ mất dạy!» Anh phóng xe đuổi theo, rồi khi tới một ngã tư đèn đỏ, anh chửi chú một câu tiếng Mèo. Chú nghe ra cười: «Sorry!» Anh định bạt tai cho chú vài cái nhưng thấy khuôn mặt ngây thơ của chú, nụ cười thật vô tội, mớ tóc màu rơm uốn éo trong chiếc mũ

dỏm, anh lại thương chú, thương chú thật tình. Anh chắc rằng chú cũng chỉ độ hai mươi, hăm một tuổi, vừa đủ tuổi để làm người nên anh đã an ủi chị: «Thôi chấp làm gì lũ con cháu trong nhà!»

Những cử chỉ hống hách, mắt dầy của các chú, không phải anh mới chỉ gặp một lần đầu. Nhiều lần rồi... Có lần anh mặc quần áo nhà binh đang hoang, phóng xe đi làm, lúc ngừng lại ở một ngã tư, có một chú ngồi trên xe đã nhắc chiếc mũ cát kết trên đầu anh, rồi đội ngược trở lại... Anh chưa kịp có phản ứng gì thì đèn đường đã bật màu xanh, gã tài xế đã phóng xe chạy vụt đi. Chiếc xe hai bánh của anh có đuôi kẹp chiếc xe mười bánh thì cũng chẳng làm được cái mẹ gì nên anh lại nhàn nhả theo kiểu Không tử, tà tà «đi đến nơi về đến chốn», gió buổi sáng mai lạnh lạnh mà không thổi bay nổi những bưng bưng cảm phẫn sôi nổi trong lòng.

Mười lăm năm trong cuộc đời quân ngũ của anh, anh đã gặp nhiều những cảnh chứng tai, gai mắt. Anh vượt xuống bụng như trong chuyện Quốc văn Giáo khoa thư, anh thợ cầm hòn đá ném xuống ao. «Lúc nó giàu có, oai quyền mà ta bảo thù nó thì là đại. Còn khi nó thất thế, khổ sở mà ta bảo thù nó thì là hèn. Thôi, không nên báo thù!» Anh nghĩ tới cái triết lý sơ đẳng, lớp đồng ấu

ấy, mà thấy lòng mình thơ thối hân hoan như sau những lúc vừa ở cầu tiêu đi ra.

Không trách các chú thì anh phải tìm ra cái nguyên nhân đã làm cho các chú ngang tàng, hống hách. Thăng bé con đất dăm, ị bậy, không phải lỗi tự nó. Nếu cứ biết là thân cứ hỏi thì con cứ đã không phải là con cú. Anh đi từ những chuyện nhỏ tới những chuyện lớn, đi từ «tiểu tiện» đến «đại tiện» để tìm nguyên do căn bệnh.

À, anh hiểu rồi. Đầu tiên, anh trách những người làm lớn ở xứ anh đã quá nề mấy chú. Từ nề đến sợ, mấy hồi. Ngày còn một ông tổng trưởng coi về phòng vệ tổ quốc ở cái xứ này, ta đã làm một việc đời lon mà tất cả các anh em quân nhân đều bắt mần, tuy rằng cũng đã được phát tí tiền cơm để mua lợn mới, HỮU đã có nghĩa là CÓ, mà tên ông ta lại tên là Hữu Có, bởi thừa một chữ, ông ta đã làm một việc thừa là đòi cái lon Thượng Sĩ của Việt Nam cho giống hệt cái lon Trung Sĩ của Mèo. Ông ta nghĩ rằng Thượng Sĩ Giao Chỉ chỉ được xếp ngang hàng với Trung Sĩ Mèo. Có lẽ vì vậy mà các chú ngang tàng, hống hách chẳng?...

Nhưng anh lại nghĩ lại, không phải, không phải vậy... Nước Giao Chỉ của anh, có tới bốn ngàn năm văn hiến. Nhà học giả

Lê Văn Siêu của anh lại còn cãi rằng có tới năm ngàn năm. Bởi vậy, khi người Giao Chỉ các anh làm một việc gì, các chú phải coi chừng vì rằng các anh thâm lắm, sẽ dạy các chú, là những chú bé vô tư, vào một con đường không chết thì cũng ngắc ngoai.

Tất cả những cái chứng tai gai mắt mà các anh Giao Chỉ chịu đựng hôm nay với các chú, là để cho các chú thêm nghênh ngang, phóng túng, là chích thêm cho các chú một ống thuốc «kiêu». Cứ «kiêu» đi rồi... sẽ chết.

Anh kể cho chú nghe một câu chuyện cổ tích nhỏ. Chú còn bé, tuổi văn hiến mới được ba trăm, chắc là chú thích nghe chuyện cổ tích. Câu chuyện nó như thế này. Ngày xưa có một thằng bé đứng trên công thành đá xuống, đá trúng đầu một nho sĩ. Nho sĩ này nghĩ bụng rằng nếu mình mắng nó, bạt tai nó thì nó nói hõn, không chừng chửi lại thì mình lại càng bực mình thêm. Bởi vậy, chàng nho sĩ, thay vì mắng thằng nhóc thì lại khen... Em bé đá giỏi quá, đá giỏi quá, anh đi ở mãi tận dưới này mà cũng đá trúng đầu anh được. Thằng nhóc

khái trí, ai đi qua cũng đá lên đầu. Tới lúc gặp một tên không lồ, tức giận chạy lên, chỉ một cú đâm cũng đủ đưa chú bé tiêu điều miên cực lạc. Câu chuyện cổ tích có thế. Chắc chú muốn hỏi anh:

— Như vậy nghĩa là làm sao?... Đầu óc em tối tăm quá, xin anh giảng nghĩa...

— Có gì đâu! Chú cứ hống hách, nghênh ngang với dân Giao Chỉ đi. Người xứ Giao Chỉ là những nho sĩ quân tử, không thêm chấp. Rồi được thế, chú cứ giữ cái thái độ đó với dân nước khác thì rồi kết quả là các chú thắng bao giờ có bạn mà chỉ có thù...

«Còn tình chi nữa, mà thù đó đó thôi!...» Anh muốn ngâm một câu thơ, viết dài hơn nữa để dạy dỗ chú nhưng anh muốn viết ít mà chú hiểu nhiều. Anh muốn tập cho chú có một chút đỉnh suy tư. Con người là một cây sậy biết suy nghĩ. Chú không biết suy nghĩ thì chú chỉ là một cây sậy cứng cống, một hòn đá nằm cạnh vệ đường. Đá từ lâu, anh không coi những vật đi bằng hai chân là thuần túy một con người.

luận về một mùi thối

Sách Truyện Đười Ươi, chương 9 có chép chuyện này:

Làng Giao Chỉ gặp thời tao loạn, dân lập hội ký mục để bàn việc âm rương. Trưởng tuần vốn là kẻ được vì nê, ngại mất phần sôi thịt, một tay lập nên cả hội để dễ bề sai bảo. Làng thiếu kẻ hiền tài Hội ký mục cần hai chục cái mồm ám ở hội tề, hẳn kiếm được có ba. Trong lúc quần bách, trưởng tuần đành nặn mười bảy pho tượng đất mà thay thế vậy. Trưởng đất ngồi vào chiếu hội đồng ký mục coi tạm cũng như người vì, trong truyền, hơi ký mục ở xứ này thường gờ, toàn những quan viên ngồi tro thổ địa, ăn như rồng cuộn, nói như rồng leo, làm thì mèo mửa. Người và tượng ngu độn như nhau. Ngay giữa thanh thiên bạch nhật nhìn vào cũng khó phân thực giả. Thôi thì cứ để một lũ ngồi đó cho xôm. Người Giao Chỉ hiền lành từ ngày lập quốc, không thấy than vãn điều chi. Kẻ chép chuyện cũng không nhắc nhiều tới hội đồng ký mục, sợ mất công rửa bút.

Việc đáng ghi nhất: Hội đồng ký mục nửa đất, nửa người mới được đặt lên chiếu nửa ngày đã phát sinh điều lạ. Mùi xú ối xông lên nồng nặc. Đàn bà chữa đẹn cách xa năm dặm còn bị truy thại. Con nít lảng vảng trong vòng mười dặm phát kinh sài mà tởi. Hội đồng ký mục bốc mùi hôi thối là thường, nhưng tự cổ chí kim chưa bao giờ có mùi xú ối tác hại như vậy.

Một vị đạo sĩ đi qua, cười hồng hộc lên ba phát rồi khóc tu tu lên đủ ba quả mà rằng: «Làng này bị đũa thất phu ngồi đại tiện trúng phúc ngay long mạch. Long mạch tắc tị rồi. Không khai thông thì đời các con sẽ rách tưới sớm.» Nói xong đạo sĩ vuốt râu, rũ tay áo chuẩn thẳng.

ĐƯỜI ƯƠI NGOẠI SỬ

(Nguyễn Văn Tự San Định)

NHỒI BÀN CỦA BẢNG PHI

Ta thường nghe dân gian nói phía Tây làng Giao Chỉ có nhiều hố bùn bần thối, phân người, phân chó lẫn lộn. Lấy bùn đó dùng vào việc gì thì cũng có thể ngạt mũi, ngộ độc mà chết. Trưởng Tuần vốn người cầu thả hân vợ bần, nặn người biết đâu chửi đũa dung nhâm phải thứ bần đó. Ấu cũng là cái số của dân làng vậy. Lại nghe trong đám tượng đất có người Linh Phối đến đình miếu mặc toàn đồ đen, ra cái điều ta đây giản dị và tiết kiệm, thương dân. Suy ra, chắc để tiết kiệm nước, người Linh phối xuân thu nhị kỳ mới gội đầu, cuối năm mới tắm một phát tất niên bay bướm. Chao ôi là tưởng tích mị dân cải lương! Mùi xú ối xông lên là phải.

thư gửi chú lính mèo

Phải thành thật mà nhận rằng: từ hôm chính phủ mới ra mắt đến nay, một không khí cởi mở cần thiết giữa chính phủ với báo chí, với dân chúng vẫn chưa thấy hiện thực.

Từng vị trí, từng phòng tuyến, từng tầng lớp vẫn ở trong tư thế thận trọng. Trong lúc này, không ai ngại thơ đến độ mong mỏi dân chúng tuôn cả ra đường phố, liệng mũ xuống đất, tung giày lên trời để bày tỏ nỗi hân hoan chào đón nhưng ít nhất cũng phải có một sự giao lưu tình cảm tối thiểu rất cần thiết cho công cuộc xây dựng đất nước.

Dân chúng sợ chính phủ? — Không.

Chính phủ ngại dân chúng? — Không.

Vậy thì, chính phủ còn chờ đợi gì mà không hỏi thẳng dân chúng, để biết rõ hơn về nhiệm vụ của mình đã thiết thực đến mức độ nào? Dân xứ này, trải qua nhiều khủng bố, lừa đảo đã chọn thái độ im lặng, câm nín. Đó là thái độ nguy hiểm, tiêu cực không lợi cho đại cuộc. Các ông nghị, cho tới bây giờ vẫn chưa được ai tin là có đủ khả năng, có đủ sáng suốt để nói lên tiếng nói trung thực của dân chúng. Thiếu một không khí cởi mở, chính phủ sẽ có thể đi vào vết xe cũ: Một cơ quan lãnh đạo làm việc với một tổ chức đội lột dân cũ. Trong thống điệp khai mạc Hạ Viện, Tổng Thống đã chấp nhận đối thoại. Đối thoại đủ thứ. Với đủ mọi vấn đề. Với mọi người. Nhưng nguyên nhân nào đã cản trở những cuộc đối thoại đó? Có thể là chính phủ còn bận chính đốn lại cơ cấu tổ chức guồng máy nhà nước. Nếu quả thật điều này đúng thì mọi người cũng có quyền mong mỏi một ngày nào đó, rất gần, phải rất gần... toàn dân sẽ sớm chứng kiến một không khí hòa thuận, tin yêu, vui vẻ.

Những cuộc chơi chữ: đoàn kết, hòa đồng, xây dựng v.v... phải xếp lại. Đất nước này bị tan nát vì 'hình thức chủ nghĩa'. Mọi hình thức pháp lý đều phải có nhưng không phải đều đã có đủ. Từ mỗi một người, mỗi một cơ cấu phải bỏ hẳn cái tác phong công chức... cái lối làm việc tính giờ lãnh tiền mà không tính việc. Làm mạnh, làm thực, làm xong... rồi nghỉ. Chớ vì hình thức mà làm dáng, làm điệu, làm phách. Cuộc chiến tranh này đã đưa dân tộc tới sự đau khổ, ô nhục thật sự. Do đó, không một ai có quyền đùa rớt bằng danh từ, bằng hình thức... nhất là hình thức kiến nghị hoan hô.

MINH VÔ

vẫn chưa
cởi mở

nhà bếp ra tòa

Tuần này, đầu bếp Con Ong dở chứng, nấu ra mấy món ly kỳ, cả tòa soạn dớp xong, anh nào anh ấy đều xùi bọt mép, lăn đùng ra rẫy té tề. Từ Chủ Nhiệm tới Chủ tỳ phải đều té re hết trội. Suốt ba ngày, cầu tiêu tòa soạn luôn luôn hết vệ. Nhà thầu RMK đánh hơi thấy thơm quá, nhảy đại tới xin thầu cái cầu tiêu Con Ong, nhón bé gia trẻ muốn vô đều phải nộp một đôn Giao C i. Nhờ người anh em nước bạn đồng minh điều khiển, trật tự giữa các anh té re tranh nhau vào cầu tiêu coi bộ đã tạm ổn. Tuy vậy, tòa soạn vẫn phải xếp hàng, mua vé chợ đen như đi xem trận cầu Quốc Khánh. Chủ tiệm Minh Vô bèn lôi đầu bếp Con Ong ra trước tòa... báo. C ú bắt thươg Sinh bắt đầu cuộc tra khảo.

— Hãy đặt tay lên cái xoong, thế này tôi nói láo và chỉ nói láo mà thôi.

— Xin thề! Xin thề! Xin thề!

— Làm gì mà thề lảm thề?

— Thề trước hai phát cho hai kỳ sau.

— Tuần này chú đi đâu mà cầu thả việc bếp nước?

— Dạ, xuống Ngã ba chuông Chó.

— Mẹ kiếp! Cả làng đói mà tính chuyện chơi bời!

— Không. Nhà cháu xuống đó điều đình với chị em.

— Điều đình?

— Dạ. Nhà cháu trộm nghe người ta bảo không thể đóng cửa Vũ Trường vì sợ mất tiền thuế. Phải để Vũ Trường mới kiếm chác được mỗi tháng ít nhiều. Nhà cháu chợt nghĩ: nếu để tồn tại hoặc tiêu diệt một cái gì chỉ vì tiền thì còn khối mục tiêu ra tiền nếu quốc hữu hóa nó. Chả hạn như bây giờ mình bảo trợ kỹ nghệ của chị em. Ôi chao, chả mấy lúc mà giàu sụ.

— Việc đó thủ tướng lo, không phải việc chú.

— Dạ. Nhà cháu tính tặng quà Tân Nội Các đấy chứ.

— Thôi. Đẹp chuyện đó. Bây giờ chú phải trả lời cho anh em tòa soạn biết: tại sao việc bếp nước bê bối?

— Tại nhà cháu tin người, chót nghe lời đường mật.

— Nghe ai?

— Đề cháu xin triềg các quan viên rõ. Nhà cháu lúc nào cũng lo việc bếp nước như cụ U Thant chạy long tốc gáy kiếm huê bình cho Ấn Nam ta. Cháu nghe nói ông Bùi Trác có mở một cửa hàng bách hóa bán các vật dụng cần thiết cho đại chúng. Cháu nghĩ của bờ vợi nhào tới định mua ít nước mắm, dưa hành. Cái cửa tiệm bách hóa của cụ Trác to tổ mẹ, trông sang lắm, bố ại dám vào. Cháu khấn cụ Bành Tô về bảo trợ hôn via rồi mới liều lĩnh đặt chân vào. Ngồi đầu, ở đây không có mắm tôm, cà cuống, dưa giá... gì hết, toàn một giống đất tiền, khó mua. Xin lỗi các quan viên, các quan viên mà dất bà bà xã tới đây mua xắm một lúc là chỉ nó nước ra về với một cái khố, hùng dũng hơn ông Tarzan. Thành ra, cháu phải chuồn thẳng, về chợ mua đại vài món tniu thôi...

Sau phần bào chữa của bị cáo, tòa soạn Con Ong tuyên án:

« Tha bổng tội cầu thả. Kết tội « chót nghe» lời đường mật»: Truyền bị cáo phải bê cái thùng xia của anh em đi tặng thẳng cha nào ăn bận nhất nước này.»

BẾP PHỤ

NHỮNG BÀI ĐIỀU VĂN THUỘC LOẠI VĂN CHƯƠNG SÁNG GIÁ KIẾN NGHỊ VINH QUÝ T PHÒNG TÍCH BẰNG MỘT BÀI THƠ KHÔNG PHẢI THƠ KHÈU MẶT TRỜI

— Quý đảng ta còn bao nhiêu?

— Thừa đảng trường, tháng này các đảng viên tỏ ra cù nhầy chuyện đóng nguyệt liêm. Hóa cho nên quý đảng ta, kể cả tiền bán bóng giấy đặc biệt do Bộ Thông tin cấp in đặc san của đảng, may ra được chừng bốn mươi ba ngàn hai trăm bảy mươi lăm đồng sáu cắc.

Đảng trường Phạm Phòng ước ngược:

— Đấy, ông Ma Cạo coi, một chính đảng sạch sẽ như đảng Thượng Mã Phong, chỉ nên có ở quý bốn mươi ba ngàn hai trăm bảy mươi lăm đồng sáu cắc.

Nhà thủ quỹ thêm:

— Mý lý năm chục ram bông giấy đặc biệt chưa phát mại.

Ma Cạo nói:

— Chừng ấy đủ để Ma Cạo này ném vào mặt bọn Kim Tiền rồi. Nhất định không cho chúng nó, cái bọn đầu trâu mặt ngựa ấy, truy điệu nhà ái quốc Phòng Tích Phạm Phòng hất đầu. Và nhà thủ quỹ, mở cạc táp « díp lô mát » móc bỏ tiền lồn nhồn cùng cái bông giấy đưa cho Ma Cạo. Sau những phát thề thốt hứa hẹn, đảng Thượng Mã Phong rút lui. Và Ma Cạo lại tiếp các đảng khối, mặt trận đoàn thể khác. Dĩ nhiên, Ma Cạo lại cho mỗi đảng một sự độc quyền truy điệu. Và Ma Cạo bắt bọn bạc cùng vòng hoa cườm. Phòng Tích ghi chép kín hai trang giấy Việt Tấn Xã mặt trắng, thứ giấy mà hễ đi làm báo, anh nào cũng thích chớp lấy, viết bài.

Cả nước trông đợi đám ma nhà ái quốc Phòng Tích. Ngay nhà ái quốc của chúng ta cũng muốn đi vào lòng đất mẹ thật gấp. Đề còn chia tiền với Ma Cạo. Tin tức sốt dẻo đều bắt nguồn từ nhà trọ của Ma Cạo. Các hãng thông tấn UPI, AFP, AP... đánh tin đi đoán trước sẽ có một cuộc biểu tình chống Mỹ thật đĩ đại ở Saigon. Rất nhiều ký giả, thông tin viên và phóng viên vô tuyến truyền thanh, truyền hình mí lý các phó nhòm từ Nhật qua, từ Âu tới, từ Mỹ sang. Tuần báo Paris Match định « chơi » một số đặc biệt như số báo viết về cuộc trở về thánh địa của Đức Giáo Hoàng cuối năm 1963 hay đầu năm 1964 gì đó. Nghĩa là cả tòa soạn Paris Match sẽ bay trên chiếc Boeing 707 hoặc Caravelle viết bài, trình bày ngay giữa vùng trời Giao Chỉ. Tòa đại sứ Mỹ phải ra thông cáo cấm Mèo lính và Mèo dân không được ra ngoài lộ lồn, không và tán ma ri sên trong ngày « đám ma đi » nhà ái quốc cực đoan Phòng Tích.

Hai nhật báo «Con Đười» và «Dương Tha» vẫn thần thánh hóa cái chết của Phòng Tích. Báo bán chạy như tôm tươi. Nhưng điều đáng kể là tên hai ứng cử viên hạ nghị sĩ Chân Kinh và Thập Thành được nhắc nhở một cách quyết liệt, thành kính. Lạ thật, dân Giao Chỉ nhận viện trợ của Mèo mà tại sao không ưa Mèo? Mười mấy năm nay, người Mèo vẫn không chịu tìm hiểu nguyên do. Họ có cái tác phong hống hách, cái bộ tịch tự kiêu của những anh trợ phú khiến dân Đông Phương không ngửi nổi.

Mới ngày 3 tháng 11 năm 1967, lính Mèo đã biểu diễn một màn ác ôn còn đồ. Số là tàu buôn Nam Hải lênh đênh trên hải phận Việt Nam, vô phúc thiếu âm đức gặp bão lớn. Tàu Nam Hải của người Việt Nam mới chạy vào Vũng Rô của nước Việt Nam trú ẩn. Lại vô phúc thiếu âm đức lần nữa. Là gặp hải thuyền Mèo. Dù thuyền trưởng tàu Nam Hải đã kéo cờ vàng ba sọc đỏ và vận kèn hát bội: « Việt Nam minh chơn trời Đông. Việt Nam nước thiêng Tiên Rồng. Non sông như gấm hoa uy linh một phương. Xây vinh quang sừng trưng bên Thái Bình dương... » Đồng thời còn kéo cờ trắng và đánh mõ gọi SOS toi bời. Vậy mà lính Mèo trên hải thuyền Mèo cứ bần chi thiên, đuổi đi. Tàu buôn Nam Hải cố chạy vào. Khi thấy súng ca nòng sắp sửa khạc đạn, tàu Nam Hải bèn nghĩ rằng chết vinh hơn sống nhục, cho tàu chạy tới Hòn Nứa. Rồi bão vùi dập tàu Nam Hải ở đó cùng thuyền trưởng và thủy thủ đoàn. Có cấm thù đười và ma ri sên Giao Chỉ phá hoại nền kinh tế xứ mình thì cũng phần nào thôi chứ. Dân Giao Chỉ đã tòm bọn Cộng Sản đã man lại dụng kẻ vô lương tri thì sống thế chớ nào nổi. Do đó một nhà ái quốc dám đương đầu với cả Cộng Sản lẫn Mèo ngòm củ ti, dân chúng lấy làm đau xót vô cùng. Cứ tri cương quyết đôn phiếu cho hai « đồng chí » của nhà ái quốc Phòng Tích.

phóng sự nghị ngợm

THẬP NGUYÊN

Sáng hôm ấy, Saigon ăn chơi vờn mình thức tỉnh. Cái thành phố hèn nhất, ích kỷ, chứa đựng khoảng 7534... 5324... 5324... 5324...

Saigon tỉnh ngộ, liêm sỉ. Ôi, giá mà cái bọn khốn nạn kẻ trên được vinh dự hít dánh nhà ái quốc Phòng Tích, chắc chắn, người Giao Chỉ không thể bị bọn... mọi da dỏ...

Chưa bao giờ nắng đẹp thế. Nắng sẽ biến lũ chuột

pi* Méo sợ người Giao Chỉ đầu. Đám ma đi, đi mãi, đi hoài tới gần tới mới vòng về nghĩa địa Mạc Đĩnh Chi. Không ai biết đói khát. Lâu lâu mới có một nhà ái quốc thật sự chết đi. Ăn uống chả hóa ra trâu ngựa ru!

Nhưng mà dù yêu thương Phòng Tích cách mấy, đến gần tới thì ai cũng được quyền ưề oài. Người ta bỏ áo quan xuống huyết mạnh quá. Đến nỗi nghe rõ tiếng lạo xạo của gạch và gỗ chạm nhau. Khỏi kể thất kinh, trờng Phòng Tích nổi giận. Trước khi những tảng đất lấp kín cái quan tài rặt đá, gỗ và quần áo rách của Ma Cạo, các đoàn thề ái quốc, văn hóa, xã hội thay phiên nhau đọc điều văn. Hàng trăm cái mi cô chớ vào miệng kẻ diễn tả những lời sinh ly tử biệt. Ra đi ô trực tiếp truyền thanh. Tôi hát Và Nói trực tiếp truyền hình. Nằm trên gác, Phòng Tích ôm bụng cười ngặt.

Một đoàn thề không ghi tên vào chương trình đọc điều văn, tự dưng, xồng xộc nhẩy vào đòi đọc trước. Bị Ma Cạo gạt ra và dành ưu tiên cho đảng Thượng Mã Phong. Đảng trưởng Phạm phòng được giới thiệu trước... lỗ huyết :

— Thừa quý vị tới đây là phần đọc điều văn tiễn đưa người chiến sĩ về nơi yên nghỉ ngàn thu. Trước hết, ban tổ chức quốc táng nhà ái quốc Phòng Tích xin giới thiệu chính khách Phạm Phòng, đảng trưởng đảng Thượng Mã Phong..

Nhất định là không có tiếng vỗ tay. Anh nào quên, vỗ tay lảo, bèn giả dờ xuôi tay ngay. Đảng Trưởng Phạm Phòng lợi dụng dịp đông người, phang cả cái tiêu sừ Thượng Mã Phong đảng trước khi vào phần điều văn.

(KỶ SAU TIẾP)

CON ONG CON KHỈ XUÂN CON KHỈ

- Phải đọc một giai phẩm rất khi, rất bú dù, rất dưới ươi, rất con tiêu...
Phải đọc một giai phẩm rất têu, rất nhọn, rất quấy, rất vung vít.

vì 12 năm mới có 1 lần khi

GIAI PHẨM CON ONG CON KHỈ

- Một giai phẩm mật Ong, lạ lùng nhất vì những thằng sống sượng viết toàn truyện thơ mộng.
Một giai phẩm cười và mơ mộng suốt mùa xuân cam đoan không chửi bới lão lếu.

GIAI PHẨM CON ONG CON KHỈ

32 trang

LỘNG LÃY HÌNH THỨC PHONG PHÚ NỘI DUNG

bán có 20 tì

BẠN NHỚ DẶN CÁC SẠP BÁO TỪ HÔM NAY

ĐỒNG Ý VỚI NHÀ NƯỚC MỘT PHÁT

Lần đầu tiên, mấy thằng ở tòa soạn Con Ong đồng ý với nhà nước. Đó là chuyện đóng cửa vũ trường. Đóng là phải. Đóng cửa mẹ nó đi, để nó chường mắt lăm l...

Cái cơ đầu tiên để đồng ý với nhà nước là vì ba thằng to mồm nhất ở tòa soạn CON ONG, Minh Võ, Thương Sinh, Dê Húc Càn, cả ba đứa chúng nó đều không biết nhảy đầm. Ba cái thằng nhà mùa ấy, chúng nó không được hấp thụ văn minh Âu Tây nên chúng nó mới át giọng thiên hạ.

Cái cơ thứ hai nữa là vì buổi hội thảo của anh em, chị em ta ở cái nhà kiếng, nó thối quá. Phát biểu ý kiến cứ tùm lum, ngu thấy mẹ đi ấy. Cái anh nhạc trưởng Quang Anh cho rằng, các vụ tở chém thầy, cướp giết, hiếp dâm đầu có bao giờ xảy ra ở vũ trường. Nghĩa là anh ta biện hộ cho vũ trường. Cứ để anh ta nói một lúc nữa, anh ta dám chỉ vào cái giường mà kết tội : bao nhiêu kẻ đã chết ở trên giường. Cái giường là nơi người ta chết, vậy cái giường đã làm chết người. Rồi không chừng anh ta kết tội cả đất, nơi đã chôn người rồi kết tội đến cả cái kền đã bắt anh ta thối kền v.v...

Nhặng xì nhất là cái em ca sĩ Kim Đoàn. Em xì nhục người lính đến như thế, thì đóng cửa vũ trường là phải. Em khoe em là vợ một Trung úy Biệt kích, nên em biết rõ, lính thích giải trí. Em lại dọa rằng nếu đóng cửa vũ trường em sẽ làm cái nghề mặt hợ, nói trắng

ra là... thợ chơi! Ôi, vợ một ông sĩ quan quân đội, đường đường một mệnh phụ phu nhân mà ăn nói như thế đấy. Bộ Quốc phòng cần tìm ra tên người chông của em để "đả thông và cảnh cáo". Việc này, nếu các cụ không làm thì để CON ONG làm cho. Đã đồng ý với nhà nước thì làm chớ sãn cho nhà nước một tí cũng chả sao.

Con dân Giao Chỉ mong ông bầu Lộc đóng cửa bố nó vũ trường lại. Chỉ có thế mới làm giảm giá sinh hoạt. Nhà thằng kiếm tục này, một hôm có giỗ, vợ đi chợ mua con gà, người bán nói năm trăm, còn đang trả giá thì một chị em ta đi qua, quảng đại năm trăm ra, xách cổ chú gà đi. Thế là đám giỗ của kiếm tục cóc có gà, phải cúng bằng thịt vịt.

Cứ so sánh tiền lương của nhau thì thấy Chị em ta mỗi tháng kiếm mấy chục xín, bằng thằng lính, thằng công chức làm cả năm. Cho các em trở về kiếm ăn lương thiện cho các em biết quý đồn tiền.

Thiếu chớ gì cách giải trí mà cứ phải đến vũ trường ba thằng Minh Võ, Thương Sinh, Dê, Húc Càn cả gần bốn chục năm nay chúng nó đầu có đến vũ trường mà có làm sao đâu...

Hoan hô nhà nước! Đóng cửa mẹ nó vũ trường lại. Các em có xuống đường, thả ra một đòn chuột, hay bắt sâu róm bỏ vào cổ áo "để có lót tề" là de hết. Chẳng cần phải dùng biện pháp mạnh. Khuyến các chị em ta đừng có dùng guốc cao gót, đấu với dùi cui. Mỗi ông cảnh sát có tới hai cái dùi cui đấy.

O chị em ta đi chợ, chi tiền hăng lăm...
O đóng cửa vũ trường tiền chị em ta đi vắng sẽ nhục chi chi tiền.
O giá sinh hoạt sẽ xuống ngay và như vậy, ô hô đời sống thần!!!

Thằng Quán Đốc Đai Phát thanh Đà Lạt vừa hạ sơn. Nó về để trình diện cùng với cuốn phim 11 giờ 30. Lúc tới đàm trường thì mặt nó đang hầm hầm nổi giận... Nó giận thằng đạo diễn Mèo con, mời nó về, chỉ vì một lý do chó người:

— Hôm trình chiếu với làng nước, có bà Trương tới coi nên phải có mặt. Đồng ý. Thiếu này, sợ bà ấy hỏi tới thì không biết trả lời sao...

Bởi vậy, nhà văn cao nhất nước Hoàng Anh Tuấn, kiêm viết truyện phim, kiêm đạo diễn xi la ma, kiêm quán đốc Đai Phát thanh Đà Lạt, người vừa được ông Tỉnh trưởng Tuyên Đức gán cho một củ huy chương đã biểu diễn sự nổi giận một cách chân chính. Gã Thâm hỏi:

— Thế nào, phim có khá không?...

— Với tài của thằng Đạo diễn Mèo con thì như vậy cũng có thể gọi được là tác phẩm...

Gã Thâm cười đều:

— Có bằng « Hai chuyến xe heo » không?...

Gã Thâm vẫn cay thẳng Hoàng Anh Tuấn vì phim « Hai chuyến xe heo ». Trong phim đó, có Gã Thâm đóng với em Dạ Yến, Thanh Nga, thằng đạo diễn Hoàng Anh Tuấn cứ khai thác cái thể mặc quần chật mà ngồi ở ghế sa lông của Gã Thâm. Lúc xem phim, Gã Thâm cay cú lắm và thề không bao giờ đóng phim nữa. Thằng Hoàng Anh Tuấn bảo thằng Ma Cạo:

— Chúng mày chỉ thích chê... Nên thương chúng nó, vì với phương tiện như vậy mà nó làm được phim như vậy, kể cũng đã khá lắm rồi.

— Phương tiện nhà nước mà!... Thiếu gì.

— Vẫn biết như vậy nhưng mày lại không biết một chuyện này. Sự thằng nào nói láo. Tại Mèo nó chỉ muốn cho mình làm phim tài liệu. Cứ hễ định làm phim dài, có truyện phim, có tài tử là chúng nó tìm đủ mọi cách để phá.

— Ly kỳ nhỉ? Mà tại sao vậy?...

— Tao đoán thôi... Có lẽ là nó sợ điện ảnh của mình phát triển thì thị trường tiêu thụ phim ảnh ngoại quốc, nói trắng ra là Mèo, sẽ yếu đi. Mình mà có phim để chiếu thì tất nhiên là phim Mèo, cao bồi đấm đá, sẽ không còn đất sống ở xứ Giao Chi. Bởi vậy nên chúng nó phá phách một cách trắng trợn, dã man, vô nhân đạo lắm. Chúng mày nên hiểu như vậy mà thương cho những thằng làm phim.

Mấy thằng văn nghệ sĩ ghê, khám phá ra cái vụ này thì bèn buồn và thờ dài một phát. Thằng Hoàng Anh Tuấn tiếp theo cái câu chuyện còn nữa:

— Tại sao thằng Liêm nó làm phim như cái củ kiệu, kéo dài cả gần chục năm một cuốn phim, mục đích chỉ để chuyên ngân và đòi ngoại tệ, thì chúng mày khen không tiếc lời. Bây giờ, chúng mày cứ để thằng đạo diễn Mèo con với em Mộng Tuyên ra mà chê bai, chỉ trích. Ông không bằng lòng cái Thái độ đó.

Cả làng im lặng. Loan mắt nhưng, nhà văn to nhất nước, hùng hục bưng cà phê lên uống. Đũa Dai, vẽ vôi vòng bức hình thằng Tuấn nổi giận. Gã Thâm mang giấy ra viết bài vì không còn bệnh gì để cáo ốm. Hồi này nó bị khủng hoảng tinh thần nên cứ chạy đi đâu mất hết, ngồi hàng giờ trước trang giấy mà lúc đứng dậy, trang giấy vẫn còn trinh. Nó viết vào tờ giấy: vì tác giả bị đau răng nên gác thêm một kỳ. Xin cáo lỗi cùng bạn đọc. Nó đưa cho ông ty pô ngồi gần đó:

— Đưa cho thằng Đầu Bếp để nó nhét Trí lựu phong ngừa, tam tinh hải cầu vào cái chỗ tiêu thuyết của tôi.

Lại im lặng. Tiếng ống la de ừng ực. Tiếng đá chạm vào ly lạnh canh. Ma cạo hỏi nhà văn cao nhất nước:

— Tại sao kỳ ứng cử vừa rồi, vợ mày lại đi ô tô bương?...

Hoàng Anh Tuấn thờ dài:

— Chán lắm mày ơi! Cứ tin vào lời hứa của các cho, các thầy thì có ngày khôn nạn. Mới đầu thì hứa ghé

lâm nhưng cuối cùng lại bảo với người đi lễ: đừng bầu cho bà giáo Liên, Rồi kết quả là bà Quán đốc Tuấn đi ô tô bương. Nhưng lại có một điều khoái nhất là cả người của cha và của thầy đều đi ô tô bương hết. Đó cũng là một chuyện « lạ ».

— Tốn hết bao nhiêu tiền?...

— Vừa đúng một tháng lương của tao. Mười bảy ngàn ạ.

Gã Thâm muốn chửi tục một câu nhưng lại nén xuống được. Giá mà cứ để mười bảy ngàn đó rồi kêu gọi thêm sự đóng góp của anh em thì cháu gái Hoàng Hôn Thâm, may ra có được cái xe đi học. Bây giờ thì mông xe gắn máy của cháu gái vỡ rồi. Nhưng Hoàng Anh Tuấn lại kể tiếp:

— Tao số cổ kiểm kê bù lại cái số thất thu đó. Tiền mười một giờ ba mươi thì kể như hết rồi. Thằng Thịnh mới nhờ tao viết một chuyện phim mà nó sẽ bỏ tiền ra quay. Phim tư nhân để cho Mèo hết còn kiếm cách phá...

— Phim gì vậy?...

— « Ngày mai, thứ ba ».

Nhiều tiếng đồng ý: nên lắm. Ngày mai, thứ ba, ngày mở xổ số. Những thằng làm báo, viết văn, nghèo đói lúc nào cũng chỉ mong tới ngày thứ ba, bưng con mắt dậy, thấy mình bỗng biến thành triệu phú. Ôi, đẹp sao là ngày thứ ba?...

— Mày kể sơ chuyện phim cho chúng tao nghe chơi.

Hoàng Anh Tuấn say sưa:

— Một chuyện tố cộng, chúng mày ạ. Một thằng Cộng sản nằm ở đô thành, làm lơ với hết tất cả những giải thưởng ketch su của Cảnh sát vì không muốn làm một kẻ phản bội, tố cáo đồng bọn. Nhưng một hôm buồn tình mua một tấm giấy số.

Ngày thứ ba, xổ số mở, nó thấy trúng được hai trăm ngàn đồng. Ấy thế là nó bỗng thành tiểu tư sản, có tiền làm đám cưới, có tiền sắm xe Honda, có tủ lạnh trong nhà rồi bỗng làm ăn lương thiện. Một buổi sáng sớm, căn nhà nó trống rỗng, nó đã dọn nhà đi trong đêm đó mà không ai biết. Rồi có lệnh đòi căn cước mới của Chính phủ nữa là nó đoạn tuyệt hẳn với quá khứ, âm thầm không cần nhờ tới Bộ Chiêu Hồi chưa đi quân dịch Nguyễn xuân Phóang.

Gã Thâm Khen:

Hay đấy! Được lắm. Nhưng tài tử là những thằng nào? Tao ghét mày chỉ thích những thằng cũ làm như chúng nó là đại lý độc quyền đóng phim.

Hoàng Anh Tuấn gật gù:

— Tao đang chọn thằng hơi nhà quê, ăn nói như cái thùng rỗng mà thích cái, nhưng phải hơi quân tử Tàu. Kề cái « tip » người ấy cũng khó kiếm,

Cả làng nhao nhao:

— Ra hạ viện mà kiếm. Thiếu giống!...

— Ra cái quốc hội lem nhem cũng có đấy. Như Ất Mười chẳng hạn. Nhưng phải cái hơi « via » một tí.

Ma Cạo, lúc bấy giờ mới ung dung đề nghị:

— Tao xin mang tính mạng ra bảo đảm một người. Thế nào cũng thành công trong phim « ngày mai, thứ ba ».

Hoàng Anh Tuấn mừng rỡ, mắt sáng hẳn lên:

Ai thế, nói mau lên. Nhân tài ở xứ này sớm nở tối tàn.

Ma Cạo nghiêm trang:

— Phi nhò con Không Tử Nguyễn Văn Tự không xong!

Hoàng Anh Tuấn như người nằm mơ bừng tỉnh. Nó hồi hả đứng dậy vẩy tóc xin rồi rít, tới đặt cọc với ông nhò con Không Tử Nguyễn Văn Tự, tuy rằng chuyện phim chưa viết, phim chưa quay. Tác xi lãn bánh. Lúc bấy giờ là đúng mười một giờ ba mươi.

ĐỀ HỨC CÀN

đồng thì sập tiệm

Ấy đừng đồng! Cứ mở ra toang hoạc
Đề tai to mặt lớn vác nhau vô
Chống mắt lên nhìn cho rõ cái đồ
Ồ! đồ Mỹ, đồ Tây sao to thế
Đóng mở có hư hèn thế hệ?
Dân nghèo ư? thì mặc mẹ tụi bay!
Còn chiến tranh? đâu có ở xứ này
Nó ở tí mù xa... xa lắm lắm!
Bỗng lộc nhiên tội gì mà không ngắm
Ngắm đã thêm, rồi hũ mắm tí ti
Anh to đầu: « Sao lảm nhảm như ri!
Thầy mặt lớn ủa trợn li lảng lực!
Lũ gian thương: « Bớ anh chàng đạo
đức

Cóc có tiền du hí tức làm sao
Ra cái điều sống đạm bạc thanh cao
Ngồi chờ mồm mà hô hào đóng mở.
Khách hào hoa các ông toàn tay tở
Đớp được nhiều thì phải... xỏ ra

Bán máu xương của dân chúng thật
nhiều

Chi vì vút mới là siêu siêu đớp,
Đời đẹp thế có sao xỉ tốp
Cứ mở ra, mở toang hoạc nữa đi
Đề tai to, mặt lớn, lủ ù lì
Thêm tham những, gian thương và
thối nát

Ồi la ve, ôi la ve thơm ngát
Chúng nó gục đầu, úp mặt trên...
Nhót như điên trên nghĩa địa sưng
mù

Của chiến sĩ, của nông thôn cơ cực
Ô Vũ trường ô vinh quang tốt bụng
Cứ mở ra mở thật lực xem sao
Nếu không nội các sẽ... nhào!!!

ONG VÒ VÈ

Và giữa tình trạng lương bổng tàn tệt như thế, hãng Rút Xương chỉ ưu đãi những anh, những chị được gọi là trình diện viên, diễn nôm ra là những anh đi biểu diễn thuốc tây mời khứa. Chưa kể đến những anh khéo nịnh, những chị biết đem nhan sắc của mình làm những bực thang danh vọng để câu lương...

Ồi! Đất nước ta, bốn ngàn năm đời rách, các vị nữ lưu con cháu của bà Trưng, bà Triệu đi làm cho ngoại quốc, các chị đã nham nhở đến nỗi đủ đờn công khai với bọn người lông lá để được ngồi rửa móng tay mà vẫn cứ tăng lương.

Riêng trong hãng Rút Xương, nhà báo Trụ Sinh khị ngồi, giữa những đượi có nương lấy lưng trong xã hội, chàng tàn mần củ xoát lại danh tánh những anh, những chị đã một thời oanh liệt, một thời lem nhem. Những anh chị này, rồi đây sẽ là những nhân vật xuất hiện liên miên trong phóng sự rất đượi, rất hung hăng đầu tổ này, cái phóng sự mà suýt nữa đã đem cho tềch giả một phát huy chương mười lăm củ vì viết nham nhở, vì viết không đúng luật đi đường, vì cả một lỗi nặng nề là viết văn mà không giấy phép, tục gọi là môn bài nhà nước quân ta.

Vậy, các nhân vật đại diện cho cái xã hội Rút Xương An Nam là thế này:

— Ông Đê-Da tục gọi là ông Đội Về Huru, không có họ hàng, anh em gì với ly ông Đội Đền, một nhân vật đại diện cho nhà nước bảo hộ trong đại tác phẩm tô màu tặc ních co lo sắp được quay thành phim ở Hồ ly Út: Yêu tỳ.

— Ông Bù Nhìn, một vị pha chế thuốc tây khả kính đứng hiên ngang làm bình phong cho ê-kíp con cháu Đờ Gòn sản xuất đủ mọi thứ thuốc, từ cảm mạo thương hàn, cho đến phong tình, phong tiếc để đề bẹp đi các hãng pha chế thuốc của các đảng Được điếc đồng bào An Nam đời rách chúng ta.

đi tàu suốt

TIẾP THEO TRANG 4)

Phật vào một tổ chức như bệ Thiên Chúa Giáo? Sau ngày 1-11-63, các thầy cật các thầy «làm cách mạng thành công» nên các thầy bày ra nhiều trò lơ lửng quá. Riêng cái vụ đôi trai gái lấy nhau, rú nhau tới chùa làm lễ cưới. Và một vị sư tác thành cho đôi trẻ đọc vài câu kinh, Phật tử

Ngân phiếu đề tên:

Quản nhiệm NGUYỄN VĂN MINH

Bài vở thư từ đề tên:

Chủ bút THƯƠNG SINH

In tại nhà in tiếng

Con Ong

101 Võ Tánh Sài Gòn

Điện thoại: 91.905

tiến bộ Phòng Tích này đã khó mà nghĩ nổi. Các thầy bắt chước bệ Thiên Chúa Giáo phỏng ịch lợi chi?

Phòng Tích còn định xả ga nói thật nhiều. Bồng nhà sư phi thường Thích Trí Quang gấp cuốn tiểu thuyết khêu mặt trời lại:

— Mấy năm nay ta toàn được nghe giọng lưỡi của những đứa nịnh bợ nên ta lạc vào huyền sử. Giờ mới được nghe những lời

chí tình của một phật tử chân chính.

Giọng nói sang sảng, Thích Trí Quang diễn tả nỗi lòng mình hiểu nỗi lòng người:

Hai thí chủ Ma Cao, Phòng Tích đây sẽ cứu vãn Phật Giáo. Tôi đã thấy tôi làm to. Làm từ sự chạy vào Tòa Đại Sứ Mỹ tị nạn hồi chống Ngô Đình Diệm đến để Phật tử đấu tranh xuống đường kéo tới Tòa Đại Sứ Mỹ hỏi ông Hương. Tôi tự hỏi tại sao tôi lại

đánh điện cho Johnson, U Thant hỏi tôi chống ông Kỳ bằng chiêu số bàn thờ Phật xuống đường nhỉ? Rồi gần đây nhất, tại sao tôi lại để mấy ông sư con chích máu làm lẩn hết. làm lẩn cả cái sự chơi nhau mí lý Thích Tâm Châu.

Ma Cao chấp tay, kính cẩn: — Nghe thầy nói vậy, con mừng muốn chết. Chúng con đây vẫn hy vọng thầy sẽ khởi sắc Phật Giáo ta. Không lẽ để nhữngтип Trí Dũng, Hộ Giác, Liễu Minh,

Pháp Tri, Pháp Siêu dẫn dắt Phật tử? Vậy thì thầy hãy dẹp bỏ mọi tư ái, thầy hãy tha thứ cho thầy Tâm Châu nếu quả thầy Tâm Châu đã có lỗi với giáo hội và với thầy. Hai thầy rủa nhau một phát đi. Đừng chửi nhau nữa nhé, các thầy nhé!

Ma Cao và Phòng Tích bưng mặt khóc hu hu. Khóc cho sự rạn vỡ của Phật Giáo. Thượng tọa Trí Quang sót xa:

(KỶ SAU TIẾP)

NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIỄN DUYÊN

dự định điều động lên Saigon trong tuần lễ

từ 18-11-67 đến 25-11-67

So thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ thác bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chú
1	ILLINOIS	Getz Broz	Mỹ Việt	Linh tinh	18-11-67	Cầu	
2	PROSPERITY	Hap Sang	HapSang	nt	19-11-67	Cầu	
3	SONGKLA	EAC	Sovicotra	Linh tinh	24-11-67	Cầu	
4	TOBAGO	C. R	STIC	nt	24-11-67	Cầu	
5	TILLIE LYKES	An Lạc	Sovicotra	nt	23-11-67	Cầu	
6	REBECCA	Trasnocean	UTS	Linh tinh	24-11-67	Cầu	

Saigon, ngày 16 tháng 11 năm 1967

TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

— Ông Chủ Nhơn từ chính quốc sang nước An Nam, đã từng nổi tiếng mệnh mông nhờ thành tích âu yếm trái luật nhà nước với một nhi đồng dờ mi Phip Quốc mới tròn mười ba phát xuân xanh, cũng đã từng được báo chí truy tặng trên nhiều cột liên tu và rầm rộ cách đây không lâu. Ông Chủ Nhơn cũng đã từng được hấp ở nhà pha trong một thời gian vì tội đó, rồi ông Chủ Nhơn ra tòa, về mẫu quốc.

— Ông Trang giấy, một nhân vật tài hoa số dách trong việc nhặt vợ người khác làm vợ của mình. Sẻ biểu diễn nhiều màn vô cùng hấp dẫn mí lý một phu nhân của một thầy nhò rắng bản xứ Sè Ghềnh.

Và tài tử rất thơm tho và nhí nhánh, đó là nữ tử từ Bà Đới Thái Bình.

Trong màn đầu của thiên trường kịch Rút Xương, tác giả xin kéo màn nhưng kẻ về bà Đới Thái Bình trước nhất.

MÀN 1

Bà Đới Thái Bình hôm nay rảnh rỗi. Bà ngự trên một cái ghế bành to như một cái ca nô. Bà không biết phải làm gì cho hết ngày giờ. Đánh phấn, thoa son, tắm rửa, cắt móng chân, móng tay bà đã làm xong hết cả rồi. Mà đọc sách thì bà ngần ngại, bởi vì thật là vất vả, đau thương khi bà thường thức văn chương mà cứ phải

vừa đọc vừa cực lực đánh vần, đôi khi đến những đoạn có chữ khó, bà lại phải dờ tự điển Việt Nam ra tra cứu xem nó có nghĩa lý gì!

Giữa khi buồn bã chân tay mà ông Đới lại đi vắng. Bà bực bội, bà bần thần, bà nghĩ vờ đến những cuộc vui, đến những đứa đã hầu hạ bà cực lực say mê và khúm núm...

Chật bà giật nảy mình vì có tiếng gõ cửa phòng, rồi một chị người làm tục gọi là Sến nướng nướng xit xoa vào bảm:

— Thưa bà có khách.

— Ai?

— Dạ có một ông mặc quần tây đen, áo trắng có hắt cả cái gì... cái gì lòng thông.

— Cái ca la oách!

— Bảm cái nhà ông ý bảo rằng ông ý là cháu của bà...

— Thế nó muốn gì? Chị loanh quanh mãi! sốt cả ruột!

— Dạ ông ý muốn vào thăm bà a.

— Bảo nó chờ. Tý nữa tao xuống!

Chị Sến nướng lui ra, khép cửa. Bà Đới Thái Bình ngả lưng trên tấm nệm êm ái, bà nhìn lên cái máy lạnh đang rì rì sốt rét ở một góc nhà. Tự nhiên bà nghĩ đến gã đàn ông thất cả la oách đến thăm bà, gã lại tự xưng là cháu!

La thật! Từ khi theo chồng tức là ông Đới Đê Da bỏ quê hương xứ sở vào đây, bà nhớ rằng bà đâu có thằng cháu nào ở cái phần đất hai mùa mưa nắng thế này.

Chồng bà, vị đội Tây lực lưỡng thời xưa, tuy rằng có cháu, nhưng cháu của ông chúng nó ở tận xứ Phú

Lang xa. Cháu của bà thì ở lại cả ngoài kia, có thằng nào vào đây thăm nhĩ! Chết thật! Hay là có đứa nó vượt tuyến nó vào. nó hồi chánh và đến tìm bà.

Nghĩ đến thế, 9a cảm thấy xốn sang trong dạ, tự dưng bà cảm thấy nhớ quê hương, nhớ họ hàng gia tộc nhà bà ở xứ Thái Bình đồng chua nước mặn, quanh năm ngày nào cũng vhi lo làm sao cho đủ cơm ăn khỏi đói ngộ, dọn sẵn!

Nhưng nghĩ đến họ hàng bà lại đâm ra tức! Họ hàng nhà bà, từ ngày bà kết nghĩa vợ chồng mí lại ông Đới Đê Da, từ ngày bà nghiêm nhiên trở thành một vị nữ lưu c: chồng Phái Quốc, mọi người đã dám hỗn hào và ngu tối gọi bà bằng hai chữ Me Tây..

Họ hàng nhà bà, kể cả đến những người thân thích nhất cũng đâm ra khinh bỉ bà, khinh nhưng vẫn sợ uy quyền tiền bả hậu báo cáo của chồng bà.

Hồi đó, những đêm nằm gần ông Đới, nghĩ đến họ hàng làng nước bà đã ứa nước mắt khóc thầm, bà cảm thấy đời bà thếi thế là đi đứt. Lấy ông Đới Đê Da, họ hàng nhà chồng ở tít mái bên Tây cũng chả ứa gì người con dâu bản xứ thuộc địa, họ hàng nhà chồng ở tít mái bên Tây cũng chả ứa gì người con dâu bản xứ thuộc địa, họ hàng nhà bà thì rẻ rúng, khinh thường, coi bà như một người xa lạ, ngày giỗ, ngày tết cũng chả thêm kêu, chỉ những năm hạn hán, mất mùa mới thấy ông em giai lên bắt tý pôn về dong gạo!

Rồi từ ngày vào đến trong này, nhất là từ ngày ông Đới Đê Da từ chức đội đề làm trong hãng Rút Xương, nhất là từ ngày ông Đới lên chức Quan lớn Nhân Viên thì tự dưng bà đâm ra có không biết bao nhiêu là họ hàng, làng nước đến thăm. Khách khứa chật nít cả nhà, tuy rằng căn nhà của bà nó rộng thênh thang như một cái sân banh.

(KỶ SAU TIẾP)

NÀ CẦU
âm trong

Phủ đê giao chi

hạ tá Và Phật tử Huế bây giờ mới thấy hổ vì rằng dân thị xã Long Xuyên lấy làm nhục nhã khi có "con Thu" trong Hạ Viện.

Ôi, các thầy chửi nhau hàng hôm hàng cá quá mất rồi. Các thầy không còn là Thượng tọa, Đại đức nữa. Các thầy hóa ra chuyên viên... móc lò cừ khôi hết tội. Các thầy có biết Phật tử chúng con xấu hổ chừng nào không? Phật tử điếm đảng giống Hộ Giác (theo lời Tâm Châu) là C.C. đây tự hỏi, chả hiểu khi nào thì các thầy xúm nhau lại quật nhào cả Phật Tồ? Mong các thầy chết hết đi cho Phật giáo rạng rỡ, cho Phật Tồ khỏi phải khóc dưới suối vàng... Tích Lan. Phật tử chúng con cóc cần các thầy vắn cứ chiêm ngưỡng và làm theo lời Phật dạy được. Vì, xét ra, chúng con còn hơn các thầy về phương diện... liêm sỉ.

ĐỒNG THANH TƯƠNG ỨNG

Đại đức Thích Hộ Lý — lạy thầy, con quên, Hộ Giác chú—vừa bị Thượng tọa Thích Tâm Châu xếp vào loại điếm đảng. Một nhà sư nổi tiếng đao to búa lớn của hệ phái Ấn Quang mà bị đời gắn lên áo cà sa hai tiếng điếm đảng thì hết nói rồi. Trong « cỏi người ta » xét ra chẳng còn quái gì thiêng liêng nữa. Hèn chi, Đại đức Thích Hộ Giác tức «Đoàn, con nuôi Ngô Trọng Hiếu, tức Ngô Bửu Đạt, nhà chủ nhiệm nhật báo Chánh Đạo đã chọn nàng Kiều Mộng Thu để « ủng hộ một tí »!

Thích Hộ Giác chủ nhiệm Chánh Đạo và Kiều Mộng Thu nghĩ sĩ Hạ tá. Ôi, đôi câu đối trên xướng đáng « viết vào giấy dán ngay lên cột ». Nà Cầu này nghĩ mà thương hại đồng bào Thừa Thiên, nghĩ mà thương hại đồng bào Phật tử, nghĩ mà thương hại mình. Bấy lâu nay, ta đã đề những thằng đảng điếm lãnh đạo tinh thần ta. Và bây giờ, ta lại có những cô Thập Thành đại diện ta ở Quốc Hội, tranh đấu dân chủ, tự do và hạnh phúc cho ta. Chó đẻ quá!

ĐỒNG HẠNG MÁT RỜI

Từ ngày Ấn Quang tách Viện Hóa Đạo Thượng Tọa Thích Tâm Châu thường xuyên ăn những cú đá móc của Pháp Tri, Pháp Siêu, Hộ Giác, Thiện Minh. Người ta tưởng Thượng tọa Tâm Châu biết « nhân nhục bà la mật », đề ra ngoài tai những lời phỉ báng của... gấu rừng Chẳng ngờ, TT Tâm Châu bị Ấn Quang mỗi ngày một pháo kích dữ dội, chịu hết thảy, đã phản pháo kịch liệt.

Việt Nam Quốc Tự vùng lên. Và kiện tướng Tâm Châu dùng đòn tối hiểm quật nhào cả Hòa thượng Thích Tịnh Khiết, Thượng tọa Thích Trí Quang lẫn Đại đức Thích Hộ Lý—ây quên Hộ Giác chú —! Tâm Châu bảo Tịnh Khiết là giáo gian, là quân lừa thầy phản bạn; Trí Quang là kẻ nhất gan, xúi làm loạn thì hung hãn lắm nhưng lo chạy trốn thì nhanh chân ra rít. Và Hộ Giác mới lạ kỳ. Tâm Châu bảo Hộ Giác điếm đảng. Hộ Giác chính tên là Đoàn, làm con nuôi Ngô Trọng Hiếu nên lấy họ của bố nuôi và đổi tên thành Ngô Bửu Đạt! Hèn chi nhà chủ nhiệm Ngô Bửu Đạt « ủng hộ một tí » nàng Kiều

(Trích báo Tiền)

CON TỐT SỐ LẮM.

Bốn đại đức Thích Liễu Minh, Thích Hộ Giác, Thích Pháp Siêu, Thích Pháp Tri là bốn cây chửi của « nước » Ấn Quang. Tứ trụ « móc lò » này đã hạ Thương Sinh, Nà Cầu, Thập Nguyên, Kiếm Tục « đít dờ rô ». Trường đại học chửi bới, có lẽ, là Ấn Quang và Việt Nam Quốc Tự. Xin nhấn mạnh: Ấn Quang và Việt Nam Quốc Tự không phải là Phật Giáo Việt Nam. Phật Giáo Việt Nam có từ thời xưa thời xưa và nó bằng bạc trong tâm hồn mỗi người Việt Nam, kể cả người Việt Nam theo các tôn giáo các đạo khác. Đả kích Việt Nam Quốc Tự hay Ấn Quang không phải là phá Phật Giáo. Đứa nào dám phá nổi Phật Giáo? Chống những anh sư « đảng điếm » cũng như chống những ông cố đạo « áp phe » không có nghĩa là chống Phật Giáo hay Thiên Chúa Giáo. Chống cái sự chửi bới lem nhem giữa các ông Đại đức, Thượng tọa chính là bảo vệ Phật Giáo đó, các cụ ạ!

Nà Cầu nói về Đại đức Hộ Giác và sự tốt số của «con nuôi Ngô Trọng Hiếu», Đêm hôm Thượng tọa Thích Tâm Châu «thuyết pháp» chửi bọn mình, Đại đức Thích Hộ Giác đau khổ lắm. mới tới trước bàn thờ Phật, khẩn rằng:

- Lạy Ngài, ngài giúp con một kế mọn hạ Thích Tâm Châu, con cay «hắn» lắm, ngài ơi!
- Đức Phật mỉm cười, từ bi:
- Hộ Giác, con là đứa tốt số.
- Đại đức Hộ Giác hí hờn:
- Ngài ơi, con tốt số ra sao?
- Đức Phật nghiêng răng ken két:
- Nếu ta đứng dậy được, ta đã đá phốc mi một cái bần ra biển cả, Mi tốt số là thế đó. Mi phụng thờ ta, các mi truyền bá tư tưởng của ta mà lại bày trò thuyết pháp chửi nhau đề tiện thế à? Chúng sinh đã khổ vì cuộc đời, nay khổ thêm vì các mi.
- Đại đức Thích Hộ Giác mừng quá, nhe răng trắng ớn, cười một mình.

IM HƠI LẶNG TIẾNG

Bị kiện tướng Thích Tâm Châu đánh nặng nề và tàn nhẫn quá, nhật báo Chánh Đạo của nhà chủ nhiệm Ngô Bửu Đạt số ra ngày thứ năm 23-11-1967 không hề có một bài nhỏ «chơi» lại Thượng Tọa Thích Tâm Châu. Tại sao vậy? Đại đức Hộ Giác bị thương đang nhờ nàng Kiều Mộng Thu băng bó giùm vết thương hay bận «mài grom dưới nguyệt» chờ ngày rửa hận bằng... thuyết pháp?

Chiến tranh giữa hai nước Ấn Quang và Việt Nam Quốc Tự không thể dầm dề, dây dưa như đàn bà... xấu máu. Hãy mở những trận lớn, hãy xả lạng đánh ồ ạt, đánh hung hăng, đánh tận tình. Rồi hòa bình mới vĩnh cửu được. Hãy chế thêm nhiều danh từ chửi thò bạo để bôi tro trét trấu vào mặt nhau đi. Và yên chí, Đức Phật đã bịt tai kín rồi Ấn Quang và Việt Nam Quốc Tự « ra đi khi trời vừa sáng rồi ». Ngài ở đâu bây giờ? Ngài ở trong trái tim những Phật tử chân chính, những Phật tử biết đau lòng khi thấy các thầy Ấn Quang « dù oà », các thầy Việt Nam Quốc Tự « bá ngo » lại thẳng thừ...g.

muốn tận hưởng thú đau thương của tình yêu và cuộc đời
bạn đọc con ong hãy tìm mua cuốn tiểu thuyết thiết tha, tàn bạo

vết thù hằn trên lưng con ngựa hoang

ĐỜI MỚI 280 VINH VIÊN
xuất bản và tổng phát hành

tác phẩm thứ 12 của DUYÊN ANH
BÌA OFFSET TUYỆT ĐẸP
của ĐINH TIẾN LUYỆN

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC